

Prejudiciālie jautājumi

1. a) Ja uzņēmums, kas pārdod noteiktas preces vai pakalpojumus (turpmāk tekstā — “sludinājuma iesniedzējs”), izmanto iespēju meklēšanas programmas pārvaldītajam pieteikt jēdzienu [Veicot reklāmu internetā, var izmantot iespēju meklēšanas programmās, tādās kā *Google*, par maksu pieteikt tā saucamos meklēšanas jēdzienus. Ja meklēšanas programmā tiek ievadīts šāds meklēšanas jēdziens, tiek uzrādīta saikne uz sludinājuma iesniedzēja mājas lapu vai tā tiek iekļauta atrasto lapu sarakstā vai arī kā sludinājums lapas ar meklēšanas rezultātiem labajā pusē zem virsraksta “par maksu ievietotās saiknes”.], kas atbilst citas personas (turpmāk tekstā — “preču zīmes īpašnieks”) attiecībā uz līdzīgām precēm vai pakalpojumiem reģistrētai preču zīmei, un, interneta lietotājam to nezinot, norādītais meklēšanas jēdziens izraisa to, ka šim interneta lietotājam, kas ievada šo vārdu, meklēšanas programmas pārvaldītāja rezultātu sarakstā tiek uzrādīta saikne ar sludinājuma iesniedzēja interneta lapu, — vai tā ir reģistrētās preču zīmes izmantošana, ko veic šis sludinājuma iesniedzējs, Direktīvas 89/104/EEK⁽¹⁾ 5. panta 1. punkta a. apakšpunkta izpratnē?

b) Vai šajā sakarā ir nozīme tam, ka saikne ir minēta

— parastā atrasto lapu sarakstā, vai

— sludinājumu daļā, kas kā tāda ir apzīmēta?

c) Vai šajā sakarā ir nozīme tam,

— ka jau saikni ietverošajā paziņojumā meklēšanas programmas pārvaldītāja interneta lapā sludinājuma iesniedzējs faktiski piedāvā preces vai pakalpojumus, kas līdzinās precēm vai pakalpojumiem, attiecība uz kuriem ir reģistrēta preču zīme, vai

— ka sev piederošajā interneta lapā, kurā (1. jautājuma a) apakšpunktā minētais) interneta lietotājs var nonākt, “uzklikšķinot” uz meklēšanas programmas pārvaldītāja interneta lapā esošo saikni (“hyperlinking”), sludinājuma iesniedzējs faktiski piedāvā preces vai pakalpojumus, kas līdzinās precēm vai pakalpojumiem, attiecība uz kuriem ir reģistrēta preču zīme?

2. Ja un ciktāl uz 1. jautājumu tiek sniegta apstiprinošā atbilde: vai Direktīvas 6. pants, it īpaši 6. panta 1. punkta b. un c. apakšpunkts, var būt pamats tam, lai preču zīmes īpašnieks 1. jautājumā aprakstīto izmantošanu nevarētu aizliegt, un, ja tas tā ir, kādos apstākļos?

3. Ja uz 1. jautājumu tiek sniegta apstiprinošā atbilde: vai Direktīvas 7. pants ir piemērojams, ja, kā tas ir aprakstīts 1. jautājumā, sludinājuma iesniedzēja piedāvājums attiecas uz precēm, kas laistas Kopienas tirgū ar preču zīmes īpašnieka preču zīmi vai ar tā piekrišanu?

4. Vai uz iepriekš minētajiem jautājumiem sniegtās atbildes ir piemērojamas arī attiecībā uz sludinājuma iesniedzēja pieteiktajiem 1. jautājumā norādītajiem meklēšanas jēdzieniem, kuros preču zīme tiši ir attēlota ar nenozīmīgām pārrakstīšanās kļūdām, līdz ar ko sabiedrībai, kas izmanto internetu,

meklēšanas iespējas ir efektīvākas, pieņemot, ka sludinājuma iesniedzēja interneta lapā preču zīme tiek attēlota pareizi?

5. Ja un ciktāl no atbildes uz iepriekš minētajiem jautājumiem izriet, ka preču zīmes izmantošana Direktīvas 5. panta 1. punkta izpratnē nepastāv — vai tādā gadījumā dalībvalstis attiecībā uz meklēšanas jēdzienu izmantošanu, kāda tiek izskatīta šajā lietā, atbilstoši Direktīvas 5. panta 5. punktam un saskaņā ar šajās dalībvalstīs spēkā esošajām normām par aizsardzību pret apzīmējuma izmantošanu citos nolūkos nekā preču un pakalpojumu atšķiršana, bez papildu nosacījumiem var piešķirt aizsardzību pret šī apzīmējuma izmantošanu, ar kuru atbilstoši šo dalībvalstu tiesu viedoklim bez attaisnojoša iemesla netaisnīgi tiek izmantota preču zīmes atšķirtspēja vai reputācija vai tai tiek radīts kaitējums, vai arī valsts tiesām ir piemērojamas Kopienas tiesību robežas, kuras ir saistītas ar atbildēm uz iepriekšējiem jautājumiem?

⁽¹⁾ Padomes 1988. gada 21. decembra Pirmā direktīva, ar ko tuvina dalībvalstu tiesību aktus attiecībā uz preču zīmēm (OV 1989, L 40, 1. lpp.).

Prasība, kas celta 2008. gada 17. decembrī — Eiropas Kopienų Komisija/Spānijas Karaliste

(Lieta C-560/08)

(2009/C 55/18)

Tiesvedības valoda — spāņu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Eiropas Kopienų Komisija (pārstāvji — S. Pardo Quintillán, D. Recchia un J.-B. Laignelot)

Atbildētāja: Spānijas Karaliste

Prasītājas prasījumi:

— atzīt, ka Spānijas Karaliste nav izpildījusi pienākumus, kas paredzēti

— Padomes 1985. gada 27. jūnija Direktīvas 85/337/EEK par dažu sabiedrisku un privātu projektu ietekmes uz vidi novērtējumu⁽¹⁾ 2. panta 1. punktā, 3. pantā, 4. panta attiecīgi 1. vai 2. punktā un 5. pantā, saistībā ar savrupiem projektiem M-501 autoceļa paplašināšanai un/vai labiekārtošanai 1., 2. un 4. ceļa posmā; Direktīvas 85/337/EEK 6. panta 2. punktā un 8. pantā, saistībā ar savrupiem projektiem M-501 autoceļa paplašināšanai un/vai labiekārtošanai 2. un 4. ceļa posmā, un Direktīvas 85/337/EEK 9. pantā, saistībā ar savrupiem projektiem M-501 autoceļa paplašināšanai un/vai labiekārtošanai 1., 2. un 4. ceļa posmā;

- Padomes 1992. gada 21. maija Direktīvas 92/43/EEK par dabisko dzīvotņu, savvaļas faunas un floras aizsardzību⁽¹⁾ 6. panta 3. un 4. punktā, tos lasot kopā ar minētās direktīvas 7. pantu, saistībā ar savrupiem projektiem M-501 autoceļa paplašināšanai un/vai labiekārtošanai 1., 2. un 4. ceļa posmā attiecībā uz īpaši aizsargājamo dabas teritoriju putniem ES 0000056 “Encinares del río Alberche un río Cofio [Alberčes un Kofjo upju akmeņozolāji]”; un
- Direktīvā 92/43/EEK atbilstoši tās interpretācijai Tiesas 2005. gada 13. janvāra spriedumā lietā C-117/03 un 2006. gada 14. septembra spriedumā lietā C-244/05, kā arī pienākumus, kas izriet no direktīvas 12. panta 1. punkta b) un d) apakšpunkta, saistībā ar savrupiem projektiem M-501 autoceļa paplašināšanai un/vai labiekārtošanai 1. ceļa posmā attiecībā uz teritoriju, kuru ierosināts atzīt par Kopienas nozīmes teritoriju ES 3110005 “Cuenca del río Guadarrama [Gvadaramas upes sateces baseins]”, un 2. un 4. ceļa posmā attiecībā uz teritoriju, kuru ierosināts atzīt par Kopienas nozīmes teritoriju ES 3110007 “Cuencas de los ríos Alberche un Cofio [Alberčes un Kofjo upju sateces baseini]”;
- piespriet Spānijas Karalistei atļūdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Komisijas celtā prasība attiecas uz M-501 rajona nozīmes autoceļa (Madrīdes novadā) paplašināšanas un/vai labiekārtošanas darbu projektiem, kurus apstiprinājušas vai attiecīgajā gadījumā īstenojušas Spānijas iestādes. Komisija uzskata, ka Spānijas Karaliste saistībā ar minētajiem projektiem nav izpildījusi Direktīvā 85/337, tās sākotnējā redakcijā vai redakcijā ar grozījumiem, un Direktīvā 92/43 atbilstoši tās interpretācijai Tiesas 2005. gada 13. janvāra spriedumā lietā C-117/03 un 2006. gada 14. septembra spriedumā lietā C-244/05 uzliktos pienākumus.

⁽¹⁾ OV L 175, 40. lpp.

⁽²⁾ OV L 206, 7. lpp.

Prasība, kas celta 2008. gada 19. decembrī — Eiropas Kopienų Komisija/Itālijas Republika

(Lietā C-565/08)

(2009/C 55/19)

Tiesvedības valoda — itāļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Eiropas Kopienų Komisija (pārstāvji — E. Traversa un L. Prete)

Atbildētāja: Itālijas Republika

Prasītājas prasījumi:

- atzīt, ka, paredzot tiesību noteikumus, saskaņā ar kuriem advokātiem ir pienākums ievērot honorāru maksimālo tarifu, Itālijas Republika nav izpildījusi EKL 43. un 49. pantā paredzētos pienākumus;
- piespriet Itālijas Republikai atļūdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Obligātu maksimālo tarifu noteikšana par advokātu tiesā un ārpus tiesas sniegtajiem juridiskajiem pakalpojumiem ir brīvības veikt uzņēmējdarbību EKL 43. panta nozīmē, kā arī pakalpojumu sniegšanas brīvības EKL 49. panta nozīmē ierobežojums. Viena obligāta maksimāla tarifa piemērošana neatkarīgi no veiktā darba kvalitātes un darba daudzuma un izmaksām, kas ir vajadzīgas tā veikšanai, var padarīt Itālijas juridisko pakalpojumu tirgu mazāk pievilcīgu ārvalstu profesionāļiem. Līdz ar to citās dalībvalstīs reģistrēti advokāti tiek atturēti reģistrēties vai īslaicīgi sniegt savus pakalpojumus Itālijā.

Pirmkārt, tas tā ir tādēļ, ka pielāgošanās jaunai tarifu sistēmai (kas turklāt ir ļoti sarežģīta) prasa papildus izmaksas, kas var kavēt Līgumā paredzēto brīvību īstenošanu.

Otrkārt, maksimālā robeža tāpat kavē brīvu juridisko pakalpojumu sniegšanu iekšējā tirgū, jo liedz citās valstīs reģistrētiem advokātiem saņemt atbilstīgu samaksu par darbību kvalitāti, tas nozīmē, ka advokāti, kuri pieprasa lielākus honorārus par tiem, kurus, balstoties uz situāciju Itālijas tirgū, nosaka tie advokāti, kas ir reģistrēti atbilstoši Itālijas tiesiskajam regulējumam, attur sniegt pagaidu pakalpojumus Itālijā vai reģistrēties šajā valstī.

Visbeidzot, Itālijas tarifu sistēmas stingrība liedz advokātam (tostarp ārvalstīs reģistrētam) izteikt piedāvājumus *ad hoc* situācijās un/vai noteiktiem klientiem — piemēram, piedāvāt noteiktu juridisko pakalpojumu paketi par fiksētu cenu, vai arī piedāvāt juridisko pakalpojumu kopumu vairākās dalībvalstīs par vienotu tarifu. Līdz ar to Itālijas tiesiskais regulējums var mazināt ārvalstīs reģistrētu advokātu konkurētspēju, jo liedz tiem efektīvi sniegt pakalpojumus Itālijas juridisko pakalpojumu tirgū.

Turklāt neizskatās, ka ar apstrīdēto pasākumu tiek sasniegti Itālijas iestāžu norādītie vispārējas intereses mērķi vai ka tie ir mazāk ierobežojoši šī mērķa sasniegšanai. It īpaši ar to netiek nodrošināta sabiedrības iespēja vērsties tiesā vai juridisko pakalpojumu saņēmēju aizsardzība vai arī nodrošināta laba tiesvedības pārvaldība. Tāpat tas ir nesamērīgs, jo var piemērot citus pasākumus, kas mazāk ierobežo ārvalstīs reģistrētus advokātus, un ar kuriem līdzvērtīgi (vai lielākā daļā) var sasniegt Itālijas iestāžu norādītos aizsardzības mērķus.